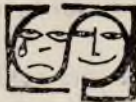

SEMAFOR

Znám mnohé, kteří pobíhají s cedulkou,
na níž stojí, co potřebují.

Kdo tu cedulku uvidí, řekne: To je mnoho.
Ale její majitel řekne: To je minimum.

Někdo však ukáže hrdě svou cedulku,
na níž toho stojí málo.

Bertold Brecht

Na cedulce s nápisem Semafor toho stojí opravdu málo. Totiž skoro nic. A hrdost, s níž tuto cedulku ukazujeme, plyne spíše z nelíčeného podivu, že myšlenky a touhy různých lidí se spojily a nedaly pokoje, dokud nevznikl nepočtený kolektiv, naplněný vůlí realizovat svůj záměr.

Semafor znamená: sedm malých forem. Rozumí se forem umění, zábavy, poučení. Ne se vztyčeným prstem. Spíše s rovnou myšlenkou, s přímým vtípem. Sedm proto, že hudební komedie + poezie + hudba + film + výtvarné umění + tanec + loutky = sedm možných oborů, v nichž se úsilím kolektivu může

splnit ne jeden dobrý úmysl. Malých proto, že výpravná představení nejsou ani touhou Semaforu a ani by se na jeho jeviště nevešla. Malý rozsah nesmí samozřejmě znamenat nízkou úroveň. I na stísněném podiu se dá hovořit o velkých věcech. I v jedné písničce se může povzbudit chuť k životu. I jeden malý obrázek může člověku říci o světě víc než rozlehlá galerie. Tak by chtěl Semafor mluvit k lidem.

Semafor dělají převážně mladí lidé. A především pro mladé lidi. Samozřejmě, že ne mentorsky a ve škrobeném límci. Jeviště a hlediště by měla splynout. Nechceme dělat divadlo, odvozené jen a jen od slovesa „dívati se“. Spíše od sloves „vnímati“, „spoluprožívatí“, „spolutvořiti“. Naše jednota s divákem ovšem nemůže být živelná. Možná, že se dokonce víckrát neshodneme než shodneme. Možná, že zrovna dnešní večer se nebude líbit celé desáté řadě a ještě té dívce vpravo na balkóně. Ale nejde o „líbení“. Lidé ze Semaforu by chtěli rozmlouvat, přít se, dobírat se pravdy o dnešním mladém člověku, jehož potřeba je třeba naplnit. Ale často i změnit. Protože to nelze už dnes udělat jedním jediným uměleckým oborem, chce Semafor soustřeďovat mladé umělce všech oborů, aby své síly, své myšlenky, své nadání, svůj vtip dávali v nejrůznější formě do služeb tohoto úsilí. Úspěch práce Semaforu závisí i na aktivitě obecnosti a na pomoci dalších tvořivých lidí, jimž budou naše záměry pobídkou k činnosti.

Toto všechno není žádné programové prohlášení. Zásady dává naší práci současnost se svými velkými úkoly v přetváření celého lidského života. Napomůže-li Semafor v dovršení socialistické kulturní revoluce aspoň o krůček, nebude existovat marně.

A to je jediné velké společné přání, které má

SEMAFOR

KULTURNÍ STŘEDISKO ONV V PRAZE 2
UMĚLECKÝ KOLEKTIV

semaFOR

DIVADLO SEDMI MALÝCH FOREM

uvádí hudební komedii

ČLOVĚK Z PŮDY

Napsal: Jiří Suchý

Výprava: Zbyněk Hloch, J. Jireš

Hudbu složil: Jiří Šlitr

Výtvarná spolupráce: Běla Novotná

Technická spolupráce: F. Dvořák, A. Kendzierský, pohyb: Š. Koniček

Režie: Václav Lohniský, Jiří Němeček a Jiří Vrba

HRAJÍ:

Petr	Karel Brožek
Martina	Marie Poslušná, Pavlína Filipovská
Antonín Sommer, spisovatel	M. Horníček, M. Kopecký, F. Filipovský
Hedvika	Renata Tůmová, Xandra Schránilová
Malý lord	Jiří Suchý
Přemysl	Karel Štědrý
Nezamysl	Josef Vondráček
Výmysl	Rostislav Černý
Nesmysl	Pavel Linhart, Josef Liška

Hraje hudební soubor SEMAFOR

F. Havlík, vedoucí — M. Pilar, V. Voborník, K. Turnovský

Prolog

1. DIVADLO ZAČINÁ

Pramínek vlasů (hudba: Jiří Suchý)

Ten, kdo leze po žebříku

2. NA PŮDĚ JE TMA

Vstupní árie

Píseň o mušketýrovi

3. DIVADLO POKRAČUJE

Písnička o neděli

4. AŤ ŽIJE VELRYBA

Dítě školou povinné

5. DRAMA ROZPOLCENÉ

Můra šedivá

Nemá cenu bát se tmy a půdy

6. NÁVŠTĚVA Z TEMNOT

7. DIVADLO POKRAČUJE

Léta dozrávání

8. NÁŠ ČLOVĚK

Pane Sommer, adie

Tuto hru připisujeme všem mladým umělcům, kteří v domnění, že objevují nové, vracejí se do let dvacátých. Přejeme jim, aby raději v domnění, že se vracejí do let dvacátých objevovali nové!

Autoři

NÁŠ TISK VŘELE DOPORUČUJE NÁVŠTĚVU SEMAFORU

RUDÉ PRAVO

Komedie s vtipnou zápletkou, ale s nejistou stavbou a mnoha mělkými místy dala záminku k všemožným slovním hříčkám a vtipkovaní na literární téma, jen zřídka se však dostává svou všeobecnou neurčitostí někam dál. Šlitrova hudba, dobře hraná kvartetem F. Havlíka, vtiskuje představení živou atmosféru, originalitou však nevyčníká. Slabou úroveň mají bohužel písňové texty J. Suchého.

PRACE

Hudební komedie J. Suchého a J. Šlitra ještě trochu trpí přetlakem myšlenek a názorů o mladých lidech a mladém umění nad schopností tyto myšlenky uceleně vyjádřit.

VEČERNÍ PRAHA

Co není, může při Suchého nadání být. Přiznejme mu ještě, že umí hrát na bandžo. Tím však s klady skončíme.

MLADÁ FRONTA

Za zamýšlení stojí i postavy mladých lidí. Tím, že na džezový rytmus odpovídají pohybováním v bocích (většinou zcela zbytečně), že svou radost nad odstraněním Sommera vyjadřují žel ne právě pohybově půvabným rock'n'rollovým hopsáním, příliš dobře skutečně mladé lidi dneška necharakterisují.

SVOBODNÉ SLOVO

Pro bezprostřední humor a melodické písně s vkusnými texty přinesl zahajovací večer souboru první úspěch u vyprodaného hlediště, jež ochotně převrátilo oči nad hereckou nezkušeností většiny účinkujících.

KULTURA 59

Po stránce formální nelze nalézt v třetím musicalu Suchého patrný pokrok, ale i tento ostrý výpad proti literární dekadenci v módním rouše oplývá vtipem, vkusem a aktuálností.

LIDOVÁ DEMOKRACIE

Budeme-li Suchého text hodnotit jako hudební komedii *lege artis*, neobstojí. Je poněkud příliš zmatený a beztvářý.

LITERÁRNÍ NOVINY

Dobrá myšlenka, dobré texty, dobré melodické písně Jiřího Šlitra, jen komediální dramatická stavba má místy hlušiny.

A NA KONEC TROCHU KRITIKY

KULTURNÝ ŽIVOT

Svieži vtip, esprit, s akým sa tu karikuje obdivovateľ dekadencie, zatuchnutý, extravagantný individualista, obrátený tvárou kdesi dozadu, povyšuje toto predstavenie — v nemalej miere aj zásluhou mnohotvárného Kopeckého — na ozajstný umelecký zážitok. Je to rozhodne viac než inteligentná zábava, hoci ani to by nebola maličkosť.